

Dosarul nr. 2ra-1060/19

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul central) E. Galușceac

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) M. Guzun, V. Buhacaci, L. Pruteanu

ÎNCHEIERE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Ludmila Stoianov
în interesele lui Vasile Cheptănanu,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Vasile
Cheptănanu împotriva Nataliei (Cheptănanu) Podlesnaia cu privire la scutirea de la
plata restanței la pensia de întreținere,

împotriva deciziei din 22 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 26 octombrie 2017, Vasile Cheptănanu a înaintat cerere de chemare în
judecată împotriva Nataliei (Cheptănanu) Podlesnaia solicitând scutirea de plata
restanței la pensia de întreținere a copilului minor, în mărime de 166 742 de lei,
calculată de executorul judecătoresc Pavel Bedros în temeiul titlului executoriu nr.
2-684 din 20 august 2001, emis de Judecătoria Sângerei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că prin hotărârea din 20 august 2001 a
Judecătoriei Sângerei, s-a dispus încasarea de la Vasile Cheptănanu în beneficiul
Nataliei Cheptănanu, pensia pentru întreținerea fiicei minore, în cuantum de 1/4 din
toate veniturile, dar nu mai puțin de 25% din salariul minim stabilit în Republica
Moldova.

La 16 noiembrie 2004 Vasile Cheptănanu s-a recăsătorit cu Lilia Ciornea, iar
în căsătorie s-au născut doi copii. Actualmente, la întreținerea lui se află trei copii
și soția care nu are un salariu stabil.

S-a invocat că din momentul pronunțării hotărârii de încasare a pensiei de
întreținere, împrejurările cazului s-au modificat esențial, ceea ce a făcut imposibilă
executarea în deplină măsură a obligației de întreținere.

Iar, cuantumul de 1/4 din veniturile sau cuantumul fix de 25% din salariul
mediu pentru întreținerea unui copil, este unul împovărător și depășește cu mult
posibilitățile financiare de executare a obligației.

La fel, s-a indicat că în perioada acumulării restanței la plata pensiei de
întreținere, reclamantul nu a avut un salariu stabil sau alte surse de venit, care ar

acoperi coșul minim de consum, în timp ce Natalia Podlesnaia după divorț a beneficiat permanent de un salariu, activând la Universitatea Tehnică din Moldova.

Astfel, consideră că urmează a fi eliberat de plata restanței la pensia de întreținere, deoarece nu s-a eschivat cu rea-credință de la plata pensiei de întreținere, având în vedere că în perioada acumulării restanței nu a avut posibilitate să muncească, deoarece s-a ocupat de creșterea și educația copiilor minori.

Prin hotărârea din 26 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, cererea de chemare în judecată înaintată de Vasile Cheptănanu împotriva Nataliei (Cheptănanu) Podlesnaia cu privire la scutirea de la plata restanței la pensia de întreținere, s-a respins ca neîntemeiată.

S-a încasat de la Vasile Cheptănanu în beneficiul Nataliei (Cheptănanu) Podlesnaia suma de 3 000 de lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

În motivarea soluției, instanța a conchis că argumentele cererii de chemare în judecată sunt neîntemeiate, menționând că reclamantul nu a probat imposibilitatea executării obligațiunii de plată a pensiei de întreținere a copilului minor.

Totodată, instanța de judecată a reținut că, conform prevederilor art. 105 alin. (1) din Codul familiei, debitorul întreținerii poate fi scutit de plata restanței la pensie de întreținere sau această restanță poate fi micșorată, cu excepția cazurilor când pensia se plătește copiilor minori, situație care se regăsește și în prezenta speță.

La fel, a menționat că argumentele reclamantului precum că are la întreținere alți doi copii minori, nu poate fi luat în considerare, or dreptul unui copil la întreținere nu poate fi încălcat de interesele altui copil, deoarece obligația părintelui la întreținerea copiilor minori este stipulată prin lege.

La 3 mai 2018, Cheptănanu Vasile a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul central din 26 aprilie 2018.

Prin decizia 22 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Cheptănanu Vasile și s-a menținut hotărârea din 26 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central.

La 27 martie 2019, avocatul Ludmila Stoianov, în interesele lui Vasile Cheptănanu, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 22 ianuarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 26 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că decizia este ilegală, neîntemeiată și susceptibilă casării.

În sensul dat, a indicat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au aplicat eronat normele de drept material, nu s-au expus asupra motivului de drept invocat de recurent și au încălcat principiul securității raporturilor juridice.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată în adresa participanților la proces la 15 februarie 2019, însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

Din acest considerent, Colegiul consideră că recursul din 27 martie 2019 este declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva

Italiai, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Ludmila Stoianov în interesele lui Vasile Cheptănanu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Ludmila Stoianov în interesele lui Vasile Cheptănanu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari